

oplossing. Na het vinden van mijn onderzoek moet je het afronden, waarna je de legende weer tot leven kunt wekken. De plek waar je het kunt vinden is in onze ... "

Waarom moet juist hier het papier vochtig zijn! Ik kan het ontbrekende woord niet lezen! Geïrriteerd lees ik verder.

"... dat groeit op onze geheime plek bij de waterval. Ik hoop dat je het kunt vinden en de legende in stand kunt houden, want jij bent mijn enige hoop in deze onzekere tijd. Ik schrijf dit met mijn laatste kracht en ik ben bang dat ik straks niet meer leef. Ik ben te ver heen. Lieve zus, ik houd van je, als je dat maar nooit vergeet. Ik zie je aan de andere kant. Liefs, Dave."

Van de schrik moet ik even slikken en mijn ogen beginnen te tintelen. Tirpie vliegt op en verdwijnt.

'Dave?' Ik voel een traan over mijn wang rollen.

Ik kan en wil mijn broer nog niet missen. Hij is mijn enige nabije familielid. De rest leeft kilometers verder weg. Om op mijn paard naar hen toe te gaan, kost me al snel drie weken reizen. Voor mij als jonge vrouw is het geen optie om zoveel kilometers alleen af te leggen. Ik kan niet accepteren dat mijn broer er mogelijk niet meer zal zijn. De band tussen hem en mij is te goed. Ook toen hij voor zijn onderzoek honderden kilometers verderop ging wonen, bleef ik in mijn geboortedorp Green Falls. Dave beloofde dat hij niet lang weg zou blijven, maar die belofte heeft hij niet waargemaakt. Ik besef dat de woorden in zijn brief, zijn laatste woorden waren. Ik zou willen dat er iets bestond waarmee je met elkaar kon communiceren, zelfs als je kilometers van elkaar gescheiden bent.

Wellicht hadden wij dan meer met elkaar kunnen spreken. Misschien wordt zoiets in de toekomst nog uitgevonden.

Ik veeg de tranen van mijn wangen. Met mijn handen vouw ik het briefje dicht en prop het in mijn achterste broekzak.

Mijn plan om mijn akkerlandje verder te oogsten, laat ik achterwege.

Ik kijk naar mijn driehoekige, rieten huis en zie in de verte enkele soortgelijke huizen. Hopelijk kom ik snel weer terug in mijn vertrouwde boerendorp. Ik graai de penen uit de mand en loop richting een weide. Daar houd ik ze in de lucht.

Niet veel later plaats ik mijn hand op het oneffen en harige oppervlak van het hoofd van een merrie. Tevreden kijk ik naar het dier. Ze eet de penen uit mijn hand en maalt ze fijn.

‘Ben je er klaar voor, Moonlight?’

Ze is mijn zwarte Engelse volbloed. Ze heeft een smalle witte bles op haar hoofd, zwarte manen en een volle zwarte staart. Ze is een prachtig paard met een sterk karakter. In tegenstelling tot andere Engelse volbloedpaarden, is Moonlight erg zelfverzekerd. Er is geen enkel tikeltje nervositeit te bekennen.

Alleen bij extreem oncomfortabele gebeurtenissen toont ze haar angst. Ze heeft ook een goed uithoudingsvermogen; mijn conditie is niets vergeleken met die van haar.

Voordat ik de reis ga beginnen, besluit ik om Moonlight bij de hoefsmid te laten controleren. Dat kost me bijna al mijn zilveren munten. Nu heb ik alleen nog maar koperen munten, waar je niet heel veel mee kan onderhandelen. Na de controle weet ik zeker dat er geen belemmeringen aan haar hoeven zijn en dat ze optimaal kan presteren. Haar hoeven zien er keurig uit.

Na een tussendoortje in de vorm van een aantal minuten grazen kunnen we onze reis beginnen.

‘Kom op, vriendin!’ roep ik terwijl ik mezelf omhoog trek en plaatsneem op haar rug. Door mijn aanwijzingen weet Moonlight precies wat er van haar wordt verwacht. Ik laat mijn spieren ontspannen en focus me op het ritme van Moonlights draf.

Ik voel de textuur van Moonlights haren tegen mijn benen kietelen. Wij vertrouwen elkaar volledig. Ze staat altijd voor mij klaar als ik haar nodig heb. Al sinds ze een klein veulentje was, had ik een innige band met haar. Na vijf jaar hard trainen kunnen we op elkaar rekenen. Ik kijk in de richting waar ik graag naartoe wil. Ze zet haar eerste stap. Samen gaan we op pad naar het onbekende.

Tijdens mijn rit met Moonlight kijk ik ontspannen om me heen en geniet ik van de natuur. Ik ruik de aangename geur van wilde kattenkruid en dat geeft me een voldaan gevoel. Ik geniet van de stralende zon en haar warmte. Ik kijk naar de manen van mijn paard, die vredig met de wind meebewegen.

Maar Moeder Natuur kan soms ook erg wispelturig zijn. Donkere wolken verschijnen en Moonlight knort luidruchtig.

‘Ja, ik weet het, ik voel ze ook.’

Ik hoor het geluid van de lichte regendruppels op de bladeren van de struiken en ik voel ze op mijn blote armen en benen. Het ontspanmomentje van net, was van korte duur. Het miezeren verstoort het aangename gevoel. Ik heb het weer van vandaag niet goed ingeschat. Ik had mij er beter op moeten kleden. Hopelijk stopt het miezeren snel.

‘Kom op, Moonlight, stop!’ roep ik, terwijl ze voort galoppeert.

Weer knort ze luidruchtig en versnelt haar tempo. Ik focus me op dit snelle ritme en pas er mijn bewegingen volledig op aan. Het weer is